31. אמר. חמישה מקרים בתורה בהם נזקק משה להכרעת הקב״ה.

במדרש (ויקרא רבה י״ג) נאמר כי חמש פעמים 'נתעלמה ההלכה' ממשה רבינו, והוא הביא את המשפט להכרעת הקב״ה. ואלו הן:

1. בפרשתנו אמור, עניין המקלל את ה'.
2. בפרשת בהעלותך - עניין פסח שני.
3. בפרשת שלח לך - עניין המקושש עצים.
4. בפרשת בלק - מעשה זמרי.
5. ובפרשת פינחס - עניין בנות צלופחד.

(ר״ת: מנצפ״ך: **מ**קושש, **נ**וקב שם ה', **צ**לפחד, **פ**סח שני, **כ**זבי בת צור).

נראה כי לא אי-ידיעת ההלכה היא שהביאה את משה רבנו לנהוג כפי שנהג, אלא משום שלאדון הנביאים הייתה **נגיעה אישית** בכל המקרים האלה:

1. בנוגע לבן האישה הישראלית, האדם הזה לא היה אלא בנו של המצרי שהרג משה!
2. באשר לאנשים הטמאים ששאלו אם יוכלו להקריב את קרבן הפסח, הם היו טמאי מת כיוון שנשאו על כתפיהם את ארונו של יוסף, שאותו איתר משה רבנו.
3. בנוגע לחילול השבת על ידי מקושש העצים, משה הרגיש פגיעה אישית, כיוון שרק לפני שבועיים העביר לעם ישראל את מצוות השבת.
4. במעשה זמרי, פסל משה את עצמו בעקבות השיחה הקצרה שהייתה בינו לבין זמרי בן סלוא. אמר לו זמרי: ״בן עמרם! זו אסורה?״ - והצביע על כזבי בת צור - ״וזו מותרת?״ - והצביע על ציפורה בת יתרו (שאמרו עליו שפיטם עגלים לעבודה זרה).
5. בנוגע לנחלת צלפחד, משה קיבל 'מחמאה' על כך שאביהן של אותן הבנות לא השתתף במרד קורח, אלא מת בחטאיו שלו.

משה רבינו לא חשש למעמדו במנהיגות. בשעה שסבר שלא יוכל מבחינה אישית להוציא משפט צדק, העביר את ההכרעה לידי הקב״ה, מקור ההלכה.